

Told, ligesom vi gør, naar vi faar Varer fra Udlandet, og de 17½ eller 14 Øre kunde saa fradrages for Producenten. Derved vilde Manden faa sine Penge, og det vilde blive betydelig lettere og betydelig retfærdigere. Jeg taler, som sagt, ud fra min egen Erfaring, men jeg har ogsaa fra mine Kolleger indenfor Fabrikantforeningen, fra Tobaksdyrkere og fra Tobakshandlere, der handler med indenlandsk Tobak, faaet Bekræftelse paa, at det, jeg siger, er korrekt, og at det vilde være en fornuftig Ordning. Lovforslaget kan simplificeres i betydelig Grad og særlig paa dette ene bestemte Omraade gøres mere retfærdigt overfor dem, som dyrker Tobak. Og selv om de har en god stor Beskyttelse, vil jeg dog ikke være med til at bebyrde dem med noget, som kan volde dem Udgifter uden at være til Nytte for Sagen i dens Helhed.

Hvad Straffebestemmelserne angaar, maa jeg give den højtærede Finansminister Ret i, at paa det Omraade er der intet at sige til Lovforslaget; tværtimod, jeg finder, at naar man vil vise Folk en yderligere Tillid end den, der er vist gennem Opmaalingsbestemmelserne, maa man ogsaa kunne kræve, at hvis en foretagen Stikmaaling viser, at der foreligger Svig, kan der dikteres vedkommende en saa klækkelig Mulkt, at han nok skal vogte sig for at begynde igen paa de Gavtyvestreger. At benytte den foregaaende Aars Høst til Sammenligning eller Rettesnor og sige: Du maa vist have stukket noget til Side, thi efter Høsten i Fjor maa der være avlet mere paa det Areal, kan man ikke paa nogen mulig Maade gøre; thi det, der produceres paa et Stykke Jord, er meget forskelligt fra det ene Aar til det andet, saavel i Kvantitet som i Kvalitet.

Jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Udtalelser, idet jeg vil slutte med at sige, at hvor meget der end tales om indenlandsk Tobaksdyrkning, skal vi ikke være bange for, at der bliver nogen meget stor Dyrkning af Tobak her i Danmark, thi det vil kun være et begrænset Kvantum, som vil kunne forbruges af det Juks, om jeg maa kalde det saaledes, som kun er skabt til at ødelægge Folks Smag og ruinere Tobaksfabrikanterne; thi skal vi lave meget af den Slags Juks, er der sandt for Dyden ikke Udsigt til, at der vil blive brugt megen Tobak. Jeg kan forstaa, at de Folk, som siger: Bort med Tobakken, er glade over, at der bliver dyrket megen Tobak herhjemme; men jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at der slet ikke

kunde dyrkes Tobak her i Landet, thi, som jeg sagde i Folketinget, vel kan Dyrkningen maaske give en god Indtægt, naar der kan opnaas store Priser, men med en stor Tobaksdyrkning og smaa Priser tror jeg ikke, at den er noget Gode for Landbruget. Derfor vil jeg ønske, at vi ikke havde denne Avl af Tobak, som ikke er en Pibe Tobak værd.

J. Pedersen: Da vi behandlede Loven af 13. Maj 1911 her i Tinget, var vi fra alle Sider klar over, at den Beskatningsmaade for indenlandsk Tobak, som den Gang indførtes, ikke var heldig, idet den nødvendigvis maatte komme til at ramme de forskellige Dyrkere forskelligt. Havde det saa endda været saaledes, at den, der avlede godt, fik en forholdsvis højere Skat og den, der maatte nøjes med en lille Avl, fik en mindre Skat, havde der dog været en vis Mening i det, men Forholdet var jo det omvendte. Dersom en Mand paa 1 Td. Land avlede 600 kg og en anden Mand paa et tilsvarende Areal avlede det dobbelte, vilde den første faa den dobbelte Skat pr. Vægtenhed i Sammenligning med den sidste. Man kan sige, at det havde det gode ved sig, at deri laa en stærk Opfordring til at anlægge den størst mulige Omhu paa Dyrkningen for at faa det bedst mulige Udbytte, men der er forskellige Forhold, der har Indflydelse paa Avlen, og som den enkelte Dyrker ikke kan gøre noget for. Jorderne har jo forskellig Ydeevne, selv om det er givet, at de i og for sig meget godt egner sig for Tobaksdyrkning, og der kan ogsaa komme andre Forhold til. Dersom man i en meget tør Periode, hvor Tobaksplanterne i høj Grad trænger til Væde, faar en meget kraftig Tordenbyge, er det muligt, at den kan sætte saadan Fart i Planterne paa det Areal, den naar over, at en god Avl derved vil være sikret, medens de paa et andet Areal, som ikke faar Del i Bygen, men maaske maa vente længe efter Regn, ikke vil kunne naa en tilsvarende god Udvikling. Det har man ganske vist til Dels haft Midler til at raade Bod paa, idet der ved Loven er givet Administrationen Myndighed til at nedsætte Skatten i saadanne Tilfælde, hvor Avlen er mer eller mindre mislykket, men en saadan Nedsættelse maa jo foregaa efter et Skøn, og et saadant Skøn kan aldrig blive fuldt retfærdigt og vil i alt Fald let kunne give Anledning til Misfornøjelse. Det var derfor med Føje, man fra dette Tings Side i 1911 fik indsat i Loven en Bestemmelse